

LAUER GÁBOR

UT SEHOVÁ

- HÉT KIS DÖFÉS -

Lauer Gábor

Út sehová

Hét kis döfés

Fogász

Tudta, hogy álmodik, mert körmei kékre voltak festve.

– Anya sosem engedné ezt – hallotta alvás közben saját gondolatait, miközben még így, öntudatlanul is valamiféle keserűség szállta meg emiatt. Egy halványzöld váróteremben ült. Mellette, a széles bőrkanapén női magazinok heverték. Egy viszonylag friss Elle, meg pár régebbi Marie Claire. Az egyik címdalán Emma Stone vigyorgott teli szájjal. Fogai szinte világítottak a papíron.

Szemben, egy falra akasztott giccses csendélet alatt sárga dzsekis, fiatal srác üldögélt. Lara látta, hogy néha felé pillantgat. Más helyzetben valószínűleg nem lett volna ellenére a dolog, ezúttal azonban kissé idegesítette. Talán mert fogalma sem volt arról, hol van. Talán a fertőtlenítő szag miatt. Talán a kis piros pöttyök miatt, melyek itt-ott a padlót „díszítették”. A bal oldali ajtó körül különösen sok volt belőlük. Úgy gyülekeztek arra, mintha az volna a piros pöttyök országos találkozóhelye. A kanapé környékén csak pár darab volt. Azt úgy látszik nem kedvelték annyira.

– Viiiiiiiiiiuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

A csendet valami irtózatosságot visítás törte meg, Lara feje még álmában is majdnem belefájdult. Egy pillanatra azt hitte, emberi hang, de ahhoz túl magasan szólt. Fűró. Igen, ez egy fogorvosi fűró lesz. Akkor ez a váróterem bizony... Talán nevetett volna magán, ha látja, hogy rángatózik az ágyban. De ott bent, agya titkos, felfedezhetetlen zöld várótermében nem nevetett. Fogorvos! A világ leggyűlöltebb szavainak egyike. Sőt, talán nem is szó ez tulajdonképpen, inkább valami életre kelt satu, ami a szívhez settenkedik, körbeöleli és addig szorul, addig szűkül, míg végül két oldala középen összeér. Lara körbenézett, hátha lát valami kiutat, de nem volt ilyen. A helyiségben egyetlen ajtó akadt csupán: a rendelőé. A fűró úgy visított mögötte, mint egy leszúrt disznó. És ennyi. Középen egy sárga asztal, szemben egy festmény, alatta barna bőrkanapé, rajta a srác (vajon eddig is vigyorgott?), jobbra meg (egy ajtó, kérlek, hogy ajtó legyen, ugye mégis egy újabb ajtó az?) egy halom újabb vörös pötty. Egy újabb országos találkahely, pont a fal kellős közepén.

A fűró hirtelen elhallgatott, majd léptek közeledtek. Lara hátrébb csúszott

a heverőn, felhúzta lábait, aztán átkarolta őket. Nem érdekelte, hogy szoknya van rajta, hogy a srác esetleg belát oda, ahová nem kellene. Kit izgat? Valaki közeledett odabentről, a satu pedig megint a szívére préselődött. Csak ne engem, csak ne engem, csak ne engem... Meglepődött, hogy mindháromszor hangosan mondta ki. A fohász, melyet az iskolapadban is gyakran elmormogott, ha nem tanult és kiderült, valakinek felelnie kell, ide-oda repkedett az apró teremben. A kis Lara szinte látta, ahogy a betűk elhagyják a száját, átszállnak a szobán, visszapattannak a pöttyös falról (pár cseppecske mintha meg is ragadt volna rajtuk), majd a túldoldali ajtó felé veszik az irányt. Szurkolt nekik. Remélte, hogy ezúttal célhoz érnek. Nem úgy, mint a suliban. Ott általában elvétették a dolgot.

Az ajtó időközben kitárult. Éles, vöröses fény áradt odabentről, amit hirtelen egy emberi alak takart el. Egy nő. Hullámos, szőke haját vörös pettyek borították, Lara szinte csak ennyit látott belőle. A nő a kanapén ücsörgő sráca bámult, a lányt mintha észre sem vette volna. Igen, ezúttal hatni fog, a fohász ezúttal végre célhoz ér! A fiút választja majd. A betűk, Lara gondolat-betűi az asszony feje felé siklottak... Aztán... Aztán valahogy eltűntek. A nő váratlanul a kislány felé fordult, tekintetével szinte felhorzsolta Lara pupilláit, majd így szólt.

– Te következel, kis drágaságom!

Pokolian mély, reszelős hangja volt, olyan, mint mikor valami programmal lelassítják az emberi beszédet. Kinyújtott mutatóujjával vigyorogva Lara felé bökött. A kislány pedig ment. Nem tudott mit tenni. Megpróbálta ugyan lábait visszafogni, megpróbált feléjük nyúlni, hogy valahogy, bárhogy, akárhogy lelassítsa őket, de mindhiába. Csak ment, ment a kinyújtott kéz és a csontos mutatóujj felé, mintha az valami varázspálca volna, ami megbűvölte őt.

A srác, mi van a sráccal? Hát nem segít? Ez jutott hirtelen Lara eszébe, miközben lopva oldalra pillantott. A srác nevetett. A száját körülvevő borosta úgy rángatózott, mintha áram rázta volna. Kék szemei – melyeket abban a pillanatban Lara akár kisujjal is képes lett volna kikotorni – azt üzenték:

– Már azt hittem, én jövök. Elvégre én órák óta itt gubbasztok. De nem... Téged hívtak. Ez nagyon jó! Naggyon jó!!

Lara elhaladt a fiú előtt, és úgy gyűlölte, mint még soha senkit. Aztán elérte a nőt. Látta a tekintetét közvetlen közletről. Káröröm volt benne az alsó szempilláktól egészen a felső szemhéjakig. Semmi részvét, semmi

sajnálkozás. Aztán továbbment. Bár titkon reménykedett ebben, lábai nem álltak meg a küszöb előtt. Az ajtó következett. A határ, ahonnan – és ebben majdhogynem biztos volt – nem lesz visszaút. Ha belép a helyiségbe, maximum sok ezernyi piros pöttyként juthat ki onnan.

Végül nem úszta meg, tehetetlenül maga mögött hagyta a küszöböt. Noha kintről úgy tűnt, egész világos lesz a szoba, bíborszínű, halvány fény fogadta odabent. Csodálkozott a dolgon. Tudta persze, hogy az álmok csálnak olykor-olykor, de hogy így átverhetik, nem gondolta volna. A helyiség berendezése szegényes volt: balra egy konyhabútor szerűség (pöttyös, hát persze, hogy pöttyös), szemben üres fal (úú, mennyi piros pontocska!), jobbra pedig egy fogorvosi szék terpeszkedett. Lara utóbbinak csak csápos, polipszerű sziluettjét látta. Arrafelé valahogy még sötétebb volt.

Az ajtó ekkor hirtelen becsapódott mögötte, lábai pedig lassan jobbra fordultak. A félelem első igazán nagy hulláma akkor öntötte el, mikor automatikusan el is indult arrafelé. Lépett egyet és több száz vörös, sűrű csepp terítette be. Egy adag a szemeiben, egy másik pedig az orrában landolt. Alig kapott levegőt néhány pillanatig. Nem volt képes letörölni őket. Kezeit egyszerűen nem sikerült mozgásra bírnia. Csak a lábai működtek. Azok viszont hajthatatlanul. A fény egyre gyérült, ahogy haladt a szék felé, aztán... Aztán egyszer csak ott volt, benne ült. Érezte a combjaihoz tapadó hideg, kemény műbőrt. Koromsötét volt körülötte, és valami furcsa, nehéz szag terjengett. A kislány úgy érezte magát, mintha egy búra alatt ülne, amit épp gázzal töltenek meg. „Döglött csirke vagy egy letakart tálcán. De lehet, hogy hamarosan még döglöttebb leszel.” Hirtelen ez ötlött az eszébe, és bár kissé bizarrnak találta, tudta, a bizarr dolgok is valóra válnak néha.

A szemeit szinte átszűrő éles reflektor tövig húzta a satut szíve körül. A feje felett kapcsolódott fel hirtelen, és hasonlóan éles csend követte. Aztán valaki megszólalt:

– Szia Lara!

Férfihang volt. Rideg és metsző, akár egy kés. Gazdáját ugyan takarta a reflektor, Lara képzeletét azonban nem zavarta mindez. A kislány szinte látta maga előtt a férfit: látta a nagy tenyeret, amint felkapcsolja felette a lámpát, a pupilla nélküli, fekete szemeket, melyek csak az ereiben keringő vért érzékelik, és persze a nagy, nyers hússzagú száját is, mely pár pillanat múlva újra mozogni kezdett:

– Akarsz pötty lenni nálunk, kislány? Nagyon szép pötty lennél, tudod?

Váratlanul két óriási kéz nyúlt a lámpák vakító fénykörébe. Látszólag nem tartoztak senkihez. Olyanok voltak, mint fényes nappal a Földre támadó idegen úrhajók. És ezúttal Lara volt a Föld. Az egyik tenyér a kislány állára, a másik az orrnyergére tapadt, majd lassan, de könyörtelenül szétfeszítették a száját. Bár már csak agyának legpókhálósabb sarkaiban reménykedett abban, hogy meghallja valaki, sikított, ahogy csak bírt. Kezeit nem bírta mozgatni, úgy heverték mellette mozdulatlanul, mintha nem érdekelné őket az egész. Persze lehet, hogy pusztán csak tudták, mi következik. Hogy semmi esélyük. Két újabb nagy, húsos tenyér bukkant ugyanis fel a fényben. Mindkettő markolt valamit.

– Szép pötty LESZEL, tudod?

Majdnem ugyanaz a mondat volt, mint a legutóbbi, mégis világok választották el egymástól őket. A furcsa dolgokat tartó kezek közelebb jöttek. Egy műanyag cső hirtelen Lara ínye és alsó fogsora közé nyomódott. Steril, plasztik íz töltötte be a kislány száját. És... És mi az a másik valami? Úristen, az ott... Az ott egy fúró?

– Vuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

A fúró visítani kezdett, a satu pofái pedig azon nyomban összeértek Lara szívében. Megszakították a szöveteket, elzárták egymástól a pitvarokat, a kamrákat, a bal és jobb oldali érhálózatot. Lara egyetlen nagy testet öltött félelem lett. Agya előbb túlpörgött, majd valamiféle takarékos állapotra kapcsolt. A lány tudatában volt annak, mi történik. Érzékelte, ahogy a fúró végighasítja ajkait, letarolja egyik, másik, majd minden szemfogát, ahogy összevissza kaszabolja a nyelvét, észlelte, hogy a szájába nyomott nyál szívó őrült erőre kap, becsípi ínyét, és feltépi rajta a bőrt... Láta a cseppeket, melyek úgy ömlöttek, tódultak ki a száján, mint valami elszabadult piros muslicaraj. Tudta, hogy rettentő, elviselhetetlen fájdalmat kellene éreznie, de nem érzett ilyet. Csak valami nagyon halványat...

...a fájdalom, mint valami cipzár, siklott képzeletéből a valóság felé. Kezdetben észre sem vette, csak mikor átlépte a küszöböt. Lara felébredt, és a fájdalom már ott volt. Már várta. A bal felső ötösnél állapotodott meg. Először nem volt túl nagynak mondható. Épphogy csak megnyomkodta, megvakargatta a fogat. Aztán ahogy a kislány és tudata egymásra találtak, egyre inkább erőre kapott. Mintha az táplálta volna, hogy végre érzik, végre tudnak róla. Lara azért megpróbálta a lehetetlent. Egy szót sem szólt reggel szüleinek a dologról. Még akkor sem, mikor iskolába menet pár döccenőnél

szinte csillagokat látott a kocsiban. Sőt, néhány falatot még a reggelijéből is sikerült magába gyűrnie. A kezekre, a négy kézre gondolt (úristen, csak nem ugyanahhoz az emberhez tartoztak?). Na meg a pöttyökre. Nem akart pötty lenni! Még délután kettőkor sem. De akkor már nem volt mit tenni. Foga úgy lüktetett, hogy néha már azt gondolta: „Hadd jöjjön az a négy kéz! Vagy öt. Vagy hat... Csak végezzenek gyorsan”. Felhívta anyját.

Fél négy volt, mikor kocsijuk lefékezett a Park utca 6. szám előtt. Dr. Davy Lexton – hirdette a kapu melletti aranszín felirat. „Lélegezz, sóhajts, nagy levegő”. Lara nyugtatni próbálta magát, miközben kikászálódott a hátsó ülésről. Nem tetszett neki a környék. Sem az utca. Sem a kapu. Hogy a dr. Davy Lexton névről már ne is beszéljünk. Olyan, mintha valami őrült tudós neve volna. Egy orvost egyszerűen nem hívhatnak így! „Hát, akinek négy keze van, annak akár ilyen neve is lehet” – vitatkozott vele az agya. – Köszí szépen – reagált félhangosan a lány, mire anyja egy kissé furcsán nézett rá. – Semmi, nem neked szóltam! – tisztázta a helyzetet Lara, majd újra a névtáblára nézett. Dr. Davy Lexton. Basszus, ilyen névvel tényleg lehetne akár négy keze is. Vagy lehetne a pöttyök ura... Kirázta a hideg. Nyelvén mintha máris valami fura pasztik ízt érzett volna. – Hát elkezdődött – gondolta. Megint azt érzi, mint első alkalommal, mikor fogorvosnál járt. Pedig akkor még nem is látta ezt a rohadt álmod. A cipzár nagyjából ekkor húzódott le benne. Fentről lefelé ment ezúttal. A fogából induló szúró fájdalom lassanként birtokba vette az egész testét.

– Oké, jöjjön hát dr. Davy Lexton! De jöhetne akár dr. Jekyll is. Két kézzel, három kézzel, négy kézzel... Csak legyen vége ennek! Nagyon fáj!

Kis idő múlva anya és lánya bent ültek a rendelő várójának neonjai alatt. A kis helyiségben enyhe fertőtlenítőszag és valami fura légfrissítő elegye kavargott. Nagyjából két perce csücsültek a szagban, mikor Lara mamája úgy döntött, meglátogatja a folyosói WC-t. Ketten maradtak hát odabent: a kislány és a fájdalom. Utóbbi teljes erővel tombolt tovább. Mintha tudta volna, hova is hozták, mintha tisztában lett volna vele, hamarosan megszüntetik. Addig kell hát mindent beleadnia. Lara könnyes szemekkel az arcára tapasztotta a kezét, és... És megdermedt. Meglátta ujjait. Valami furcsa volt rajtuk. A körmei! A körmein kék lakkmaradványokat látott. Vagy mégsem? Hmm. Egy pillanatig szinte esküdni mert volna rá. Fújg egy nagyot, majd hátradőlt a kanapén. Kanapén? Az előbb nem egy fehér műanyag széken ücsörgött? Kiegyenesedett és lenézett. Kanapé. Ez bizony egy barna bőrkanapé. Hideg felülete szinte marta a combjait. És itt ez a

szoknya. Szoknyában van. Pedig nadrágban indult el a suliból. Ebben egészen biztos volt. Forogni kezdett vele a szoba. Forogni kezdtek a halványzöld falak, az egyetlen ajtó bal oldalt (de könyörgöm, hát anya a jobb oldalon ment ki, volt ott még egy ajtó... ott... ott a pöttyök helyén) és az a másik dívány is a szemközti falnál. Ahol az a srác üldögélt.

A fájdalom újabb rohamot indított a bal felső ötös ellen, mire Lara kínjában mindkét kezét az arcára tapasztotta. Kék körmök. Igen, ezúttal tényleg és visszavonhatatlanul. Ujjai végén kék körmök díszeltek. A kedvenc kéke volt, félúton a türkiz és a mélykék között, ez alkalommal azonban egyáltalán nem tetszett neki. A fájdalom és valami ismerős, rossz érzés nem engedte ezt.

Már nem csak a szoba forgott, az egész univerzum megpördült a tengelye körül. Lara tudta, hol van. Azt is tudta, mi következik. Szíve úgy vert, mint egy túlpörgő motor. Mintha egyszerre négy nagy tenyér szorongatta volna.

Szeme sarkából látta Emma Stone vigyorát a kanapén heverő újságon. Látta a srácot, aki folyton felé pillantgat, és aki hamarosan megkönnyebbül, mert kiderül, nem ő következik, nem ő lesz dr. Négykéz újabb páciense (áldozata...). És látta a pöttyöket.

– Nem akarok pötty lenni, nem akarok pötty lenni – mantrázta magában, de tudta, ez igazából nem rajta múlik majd. Már nyílt az ajtó bal oldalt. Mindjárt szólítják. Alig akarta elhinni, hogy újra megtörténik.

Az ajtó kitarult, a nő kilépett rajta, a vörös fény elárasztotta a teret. Olyan volt, mintha tíz-, vagy százezernyi piros pötty ragyogna odabent. Lara – hogy elnyomja sikítását – szájára tapasztotta kezeit. Kék körmei megcsillantak a vörös háttér előtt. Kék körmök... Kék körmök... Azt... Azt anya... Azt anya nem engedi. Ez egy álom. Úgy kapott a valóságba vezető kötél után, akár valami zuhanó hegymászó. Megragadta, belecsimpaszkodott és felmászott rajta. Felébredt. Zsibbadt a fenéke a kemény műanyag székben. Ez volt az első dolog, amit érzékelt. Egyedül volt egy kis váróteremben. Ez volt a második. A fájdalom meg a harmadik. Ezúttal még csak nem is hasonlított cipzárhoz. Ezúttal inkább olyan volt, mint egy balta. Lechapott és ennyi. Könnyecseppek szaladtak le Lara arcán, miközben grimaszolva arcára markolt.

– Anya mindjárt visszajön – jutott eszébe hirtelen. – Anya visszajön, a doktor bácsi meggyógyít, és mehetünk haza. Talán sosem akart még ennyire házit írni.

Bal oldalról hirtelen hang hallatszott. Kinyílt az ajtó, majd egy nő lépett a

helyiségbe. Aranyos volt, a kislány legalábbis annak találta volna, ha nincs a fájdalom. A nő rámosolygott, aztán így szólt.

– Szia! Te vagy Lara Brightmore?

A lány bólintott, majd lemondóan fújta a nagyot. Úgy látszik egyedül kell bemennie. Nem baj, szinte felnőtt már, meg tudja oldani. Csak ne sajogjon már annyira az a fránya fog! Igen! Megcsinálja! Talán még némi zsebpénz emelést is ki tud majd sírni így. Nagylány lesz. Egy nagylánynak pedig nagyobb összeg jár...

Fújta egy újabbat, felállt a székről, majd elindult. Aztán megtorpant. Egy hosszú, csontos ujj nézett farkasszemet vele. A nő egyenesen felé mutatott, miközben pincesterű, mély hangon azt bömbölte:

– Te következel, kis drágaságom!

A srác a szemközti kanapén megkönnyebbülve kuncogott egyet. Piros pöttyök sora és tíz kék köröm nevetett vele. Meg persze négy óriási tenyér valahol a falon túl...